

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Veolia Energie ČR, a.s.**, IČ: 45193410, se sídlem 28. října 3337/7, Moravská Ostrava, právně zastoupeným Mgr. Robertem Němcem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 1, Jáchymova 26/2, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Gorazdova 1969/24, o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele žalovaného č. 904004515 ze dne 4. 2. 2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náklady řízení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal jak zrušení rozhodnutí ústředního ředitele žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. 904004515 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Moravskoslezský kraj, ze dne 18. 12. 2014, č. 814018114 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), tak rozhodnutí prvostupňového. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci ve výroku I. uložena pokuta ve výši 519.700,- Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o cenách*“), kterého se dopustil tím, že jako výrobce elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla ve výrobně Elektrárna Třebovice, Elektrárenská 5562/17, Ostrava, v rozporu s věcnými podmínkami stanovenými cenovým

orgánem dle § 5 odst. 5 citovaného zákona pro uplatnění úředně stanovené pevné ceny v kontrolovaném období září 2011 fakturoval a přijal platbu za příspěvek k ceně elektřiny vyrobené z kombinované výroby elektřiny a tepla přesto, že nebylo dosaženo minimální účinnosti užití energie podle bodu (16) přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb., vydané k provedení § 32 zákona č. 458/2000 Sb., ve znění účinném v kontrolovaném období (dále také jen „*vyhláška č. 344 nebo pouze vyhláška podle kontextu*“), čímž nebyly splněny podmínky pro čerpání příspěvku k ceně elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla. Nedodržením podmínek, pravidel a postupů stanovených cenovým orgánem pro úředně stanovenou pevnou cenu danou bodem (2.2.) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 2/2010 ze dne 8. listopadu 2010 a stanovené regulace formou pevné ceny podle § 5 odst. (5) zákona o cenách byl společností Dalkia Česká republika, a.s. (obchodní firma žalobce v době vydání prvostupňového správního rozhodnutí) neoprávněně nárokován příspěvek ve výši 433.093,50 Kč bez DPH, tj. 519.712,20 Kč s DPH a byl tak získán nepřiměřený majetkový prospěch v této výši. Souběžně v souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), bylo výrokem II. rozhodnuto o nákladech řízení, stanovených paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce v žalobě namítá, že blanketní odvolání, které podal v zákonné lhůtě, neobsahovalo žádný odvolací důvod a neumožňovalo tedy žalovanému, aby napadené rozhodnutí věcně přezkoumal. Proto muselo být doplněno, k čemuž byl žalovaný povinen žalobce vyzvat dle § 37 odst. 3 správního řádu, avšak žalovaný tuto povinnost nesplnil, a tedy postupoval v rozporu se zákonem a řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, zatížil vadou.

[3] Dále uvádí, že žalovaný odvodil svou pravomoc k zahájení řízení o uložení pokuty z ust. § 93 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*energetický zákon*“), a tudíž měl postupovat právě dle ustanovení hlavy IV. energetického zákona, která jsou v tomto konkrétním případě speciální normou ve vztahu k příslušným ustanovením zákona o cenách. Žalobce uvádí, že tuto specialitu lze odvozovat i ze samotného vymezení lhůt pro zahájení řízení, neboť délka lhůty pro zahájení řízení podle energetického zákona je kratší než obecná lhůta stanovená v zákoně o cenách, čímž zvyšuje nároky na efektivitu a odbornost žalovaného v souvislosti s postupem při provádění kontrol jemu svěřených energetickým zákonem, vysoká dynamičnost rozvoje energetického odvětví a množství novelizací příslušných zákonných i podzákonných právních předpisů ve vztahu k následnému dokazování případných nedostatků zjištěných v rámci kontrolní činnosti. Lhůta pro zahájení správního řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, se tak měla řídit ustanovením § 95 odst. 4 energetického zákona, podle kterého lze řízení zahájit nejpozději do dvou let ode dne, kdy k tvrzenému porušení povinnosti Žalobkyní došlo. Předmětem řízení bylo údajné nenaplnění podmínky minimální účinnosti při výrobě elektřiny z KVET (kombinovaná výroba elektřiny a tepla) v kontrolovaném období září 2011, tedy k údajnému porušení podmínek stanovených v cenovém rozhodnutí mělo dojít v září 2011. Správní řízení bylo zahájeno 20. října 2014, tedy více než 3 roky po tvrzeném porušení.

[4] Podle žalobce nadto rozhodnutí v prvním stupni trpí zásadní vadou, když se žalovaný v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal s námitkami, které žalobce uvedl ve svém stanovisku ke správnímu řízení o uložení pokuty ze dne 3. listopadu 2014.

[5] Dále namítá, že o námitkách žalobce proti protokolu rozhodl "ředitel územního inspektorátu" žalovaného, avšak dle názoru žalobce měl o nich rozhodovat "ředitel ústředního inspektorátu" žalovaného, neboť pouze ten je vedoucím kontrolního orgánu ve smyslu § 18

zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o státní kontrole“). Podle ustanovení § 92 energetického zákona a § 4 odst. 1 Statutu žalovaného je územní inspektorát pouze vnitřní organizační jednotkou, nikoli samostatným orgánem státní správy. O námitkách žalobce tak nebylo rozhodnuto v souladu se zákonem, a proto toto rozhodnutí mělo být zrušeno a nikoli být podkladem pro rozhodnutí v prvním stupni ani pro napadené rozhodnutí.

[6] Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že požadavek minimální účinnosti výroby elektřiny podle bodu (16) přílohy č. 4 k vyhlášce 344 musel žalobce splňovat, aby měl nárok na příspěvek za elektřinu vyrobenou v Elektrárně Třebovice v období měsíce září 2011. Podle žalobce žalovaný není podle ustanovení § 93 odst. 1 energetického zákona oprávněn kontrolovat dodržování ustanovení energetického zákona, a nemohl posuzovat, zda elektřina, kterou žalobce vyráběl v Elektrárně Třebovice v září 2011, splňovala podmínky § 32 odst. 2 energetického zákona. I kdyby tomu tak bylo, musel by žalovaný dospět k závěru, že podmínka minimální účinnosti užití energie se na daný případ neaplikuje. Jak žalovaný sám uvádí, ve vztahu k požadavku minimální účinnosti užití energie je třeba aplikovat vyhlášku č. 349/2010 Sb. Předmětná vyhláška však ve svém § 7 jednoznačně uvádí, že *"se vztahuje na nově zřizovaná zařízení pro výrobu elektřiny nebo tepelné energie a na zařízení pro výrobu elektřiny nebo tepelné energie, u nichž se provádí změna dokončených staveb (dále jen „rekonstrukce zařízení“)"*. Z tohoto přechodného ustanovení vyplývá úmysl zákonodárce zatížit požadavkem splnění minimální účinnosti užití energie (který jde nad rámec požadavků stanovených příslušnou směrnicí – viz níže) pouze nově budovaná či rekonstruovaná zařízení a nikoli zařízení stávající. Elektrárna Třebovice však nebyla ani nově zřizovaným zařízením, ani u ní neproběhla rekonstrukce zařízení. Podle žalobce tak na Elektrárnu Třebovice se vyhláška č. 349/2010 Sb. nevztahuje, a tudíž jejím prostřednictvím nelze ani uplatnit požadavek, že *"zařízení pro kombinovanou výrobu elektřiny a tepla musí splňovat parametry vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla stanovené vyhláškou č. 344/2009 Sb."*

[7] Žalobce se ztotožňuje s tvrzením, že podle cenového rozhodnutí muselo být množství elektřiny, pro kterou byl nárokován příspěvek, vykázáno dle vyhlášky č. 344/2009 Sb., avšak zde jde o výpočet množství elektřiny, nikoli o posuzování kritérií UPE či minimální účinnosti užití energie. Z uvedeného vyplývá podle názoru žalobce, že žalovaný nebyl oprávněn splnění podmínky minimální účinnosti s odkazem na cenové rozhodnutí kontrolovat, neboť jej cenové rozhodnutí nestanoví. Proto při posuzování splnění podmínek dle cenového rozhodnutí nemohl žalovaný toto kritérium uplatňovat a následně uložit žalobci trest za správní delikt spočívající v tvrzeném nesplnění tohoto kritéria.

[8] Žalobce dále namítá, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobce stanovil η el KVET ve výši 53,7%, avšak měla být stanovena elektrická účinnost η el ZAŘÍZENÍ. S tímto závěrem žalobce nesouhlasí, když už z fyzikální podstaty nemůže být celková účinnost odběrového kondenzačního turbosoustrojí parametrem vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla. Kondenzační odběrová turbína je jedním ze zdrojů KVET. Pro hodnocení zdrojů KVET, tedy i jejich účinnosti, je vždy třeba určit hranice definující rozsah vstupů a výstupů, se kterými bude dále počítáno. Kondenzační odběrová parní turbína je dokonce jedním ze zařízení pro výrobu elektřiny z KVET, u které není technicky možný provoz v plně kogeneračním módu. To znamená, že toto zařízení vždy alespoň zčásti nepracuje v režimu KVET. Pro stanovení účinnosti zařízení, pokud posuzujeme účinnost při výrobě elektřiny z KVET, tak je nutné určit množství elektřiny z nekogenerační výroby a tomu odpovídající množství tepla v palivu a toto teplo pro účely určení účinnosti KVET výroby odečíst.

Žalovaný tedy při výpočtu η_{el} ZARÍZENÍ započítával do kombinované výroby elektřiny a tepla i teplo v palivu, které nebylo využíváno v kogeneračním režimu. To považuje žalobce za zásadní chybu. Fakt, že je třeba vždy zohledňovat pouze kombinovanou výrobu, tedy v případě odběrových parních turbín odečíst teplo v palivu, které je využíváno v kondenzační výrobě, vyplývá i přímo z ustanovení bodu (16) přílohy č. 4 k vyhlášce 344, na který žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí sám odkazuje v bodě (16) přílohy č. 4 k Vyhlášce 344. Z výše uvedeného žalobce dovozuje, že kdyby byl povinný splnit požadavek minimální účinnosti výroby elektřiny a i kdyby žalovaný byl oprávněn kontrolovat splnění tohoto požadavku, pak by musel žalovaný provést výpočet účinnosti pouze kombinované výroby, tak jak je uvedeno v bodě (16) přílohy č. 4 k vyhlášce 344. V takovém případě by žalovaný musel dospět ve vztahu ke kontrolovanému období září 2011 ke stejnému výsledku, jaký uváděl žalobce, tedy že $\eta_{el}=53,7\%$ a uzavřít, že žalobce podmínku minimální účinnosti kombinované výroby elektřiny a tepla splnil.

[9] Nadto podle názoru žalobce podmínky minimální účinnosti zavádí národní legislativa v rozporu evropským právem, lépe řečeno s deklarovaným účelem Směrnice Evropské unie zavést harmonizovanou základní definici KVET (viz bod 13 preambule Směrnice) pro účely podpory KVET; a požadavkem Směrnice, aby kritéria stanovená členskými státy byla objektivní, průhledná a nediskriminační a plně zohledňovala zvláštnosti různých technologií KVET. Pokud má být stanovena harmonizovaná základní definice elektřiny vyrobené z KVET a směrnice stanoví, že jde o elektřinu, která splňuje stanovené kritérium UPE, pak není možné doplnit další kritérium, na základě kterého část elektřiny vyrobené za splnění UPE nebude považována za elektřinu vyrobenou z KVET. Dále žalobce uvedl, že při aplikaci požadavku minimální účinnosti způsobem, jak jej aplikuje žalovaný, tedy při započtení tepla z paliva, které však jde do kondenzační nikoli kombinované výroby v kontrolovaném turbosoustrojí, je toto kritérium diskriminační, což je v rozporu se Směrnicí. Jestliže parní odběrová turbína ze své podstaty nikdy nemůže pracovat v plně kogeneračním režimu, pak nelze na celé turbosoustrojí aplikovat stejný požadavek účinnosti jako na jiný zdroj KVET, který v plně kogeneračním režimu pracuje a veškeré teplo z paliva využívá pro kombinovanou výrobu.

[10] Na závěr pak žalobce uvádí, že i kdyby měla ohledně výkladu této národní legislativy vyvstat jakákoli pochybnost, má žalovaný povinnost použít ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího komunitárního ustanovení, jak dovodil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1.2.2010, č.j. 5 Afs 68/2009-113. Tato povinnost vychází z doktríny nepřímého účinku, která byla poprvé formulována Soudním dvorem ve věci Von Colson a Kamann (C-14/83, Recueil, s. 1891); tato doktrína stanoví povinnost vykládat vnitrostátní právo způsobem, který je nejbližší smyslu a cíli komunitárního ustanovení, pokud je vnitrostátní předpis takového výkladu schopen.

[11] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

[12] Z předloženého správního spisu plynou tyto podstatné skutečnosti, nutné pro věcné posouzení důvodnosti podané žaloby.

[13] Dne 20. 10. 2014 zahájila Státní energetická inspekce, územní inspektorát pro Moravskoslezský kraj, řízení se společností Dalkia Česká republika a.s. (dřívější obchodní firma žalobce) o uložení správní pokuty, a to zaslaným přípisem.

[14] Dne 18. 12. 2014 vydala Státní energetická inspekce, územní inspektorát pro Moravskoslezský kraj prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je popsán výše v odůvodnění tohoto rozsudku.

[15] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, nejprve bez odůvodnění, které později konkrétně odůvodnil.

[16] Dne 4. 2. 2015 vydal ústřední ředitel žalovaného napadené správní rozhodnutí. V odůvodnění je mj. uvedeno, že kontrolou Státní energetické inspekce bylo zjištěno, že na základě předložených měsíčních výkazů o výrobě elektřiny z KVET uplatňoval žalobce u provozovatele distribuční soustavy, společnosti ČEZ Distribuce, a.s., příspěvek ve formě příspěvku k ceně elektřiny vyrobené z KVET v souladu s Cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu (dále CR ERU nebo dříve zmiňované jako cenové rozhodnutí) č. 2/2010 bodu (2) ve výši 45 Kč/MWh pro výrobu s celkovým instalovaným výkonem nad 5 MW. Faktury byly ze strany společnosti ČEZ Distribuce, a.s. proplaceny. Žalobce byl oprávněn v kontrolovaném období roku 2011 čerpat příspěvek k ceně elektřiny z KVET za předpokladu splnění podmínek podle § 32 odst. 2 energetického zákona. Při vyhodnocování minimální účinnosti využití energie podle § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona ve znění účinném v roce 2011 bylo postupováno podle vyhlášky č. 349/2010 Sb., o stanovení minimální účinnosti užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie (dále také jen „vyhláška č. 349/2010 Sb.“), kdy § 4 této vyhlášky upravuje, že: *„veškerá zařízení pro kombinovanou výrobu elektřiny a tepla musí splňovat parametry vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla stanovené vyhláškou č. 344/2009 Sb., o podrobnostech způsobu určení elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla založené na poptávce po užitečném teple a určení elektřiny z druhotných energetických zdrojů.“* Kontrola Státní energetické inspekce za měsíce září a prosinec 2011 byla zaměřena na plnění povinností žalobce nezbytných pro čerpání příspěvku k ceně elektřiny vyrobené z KVET za podmínek stanovených energetickým zákonem a Cenovým rozhodnutím ERÚ č. 2/2010, které uvádí v bodu (2): *„Pro elektřinu vyrobenou z kombinované výroby elektřiny a tepla platí tyto ceny a určené podmínky: Výrobna s instalovaným výkonem nad 5 MW, s výjimkou výroby využívající obnovitelné zdroje energie nebo spalující degazační plyn. Výše příspěvku k ceně elektřiny 45 Kč/MWh“*. Podle bodu (2.2.) *„Výrobce elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla účtuje územně příslušnému provozovateli regionální distribuční soustavy nebo provozovateli přenosové soustavy, pokud je k přenosové soustavě připojen, příspěvek k ceně elektřiny za každou vykázanou MWh vyrobené elektřiny podle zvláštního právního předpisu.“* Tímto předpisem je výše uvedená vyhláška č. 344/2009 Sb., platná od 09.10.2009, která v § 2 odst. 3 uvádí, že se *„množství elektřiny z kombinované výroby, na které je poskytován příspěvek k ceně elektřiny, se za uplynulý kalendářní rok nebo jeho část stanoví na základě měření svorkové výroby na výstupu z generátoru, poměru tepelné energie a elektřiny způsobem uvedeným v příloze č. 3 k této vyhlášce. Nelze-li množství elektřiny stanovit způsobem uvedeným v příloze č. 3 k této vyhlášce, může vlastník zařízení nebo provozovatel postupovat jiným způsobem odsouhlaseným ministerstvem za těchto předpokladů (viz. citace zákona)“*. Žalobce takovýto jiný, ministerstvem odsouhlasený způsob, v průběhu kontroly nepředložil, jak uvedeno výše a tudíž provedeným výpočtem podle přílohy č. 4 k vyhlášce č. 344/2009 Sb. bylo zjištěno, že v případě žalobce byla splněna podmínka úspory primární energie (UPE), která činila v září 2011 množství 20,65 % a v prosinci 2011 množství 25,43 % oproti požadovaným 10 %. Rovněž tak byla splněna podmínka minimální účinnosti výroby elektrické energie podle bodu (16) přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb. za kontrolovaný měsíc prosinec 2011 množstvím 43,61 % oproti stanovenému množství 43 %. Za

kontrolovaný měsíc září 2011 ale bylo výpočtem zjištěno, že celková účinnost výroby elektřiny činila 34,79 % a tudíž nepřesahovala prahovou účinnost 43 % stanovenou vyhláškou pro parní turbosoustrojí. Z takto stanovené výše účinnosti výroby elektrické energie vyplývá, že za měsíc září 2011 nebyla splněna podmínka minimální účinnosti výroby elektrické energie podle bodu (16) přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb. pro vznik nároku na příspěvek k ceně elektřiny vyrobené z KVET. Žalobce tudíž uplatnil příspěvek na elektřinu vyrobenou z KVET, přestože při její výrobě nesplnil vyhláškou stanovené kritérium a neměl tak na příspěvek nárok.

[17] S námitkou žalobce, že *„odvolání bylo podáno jako blanketní bez uvedení odvolacích důvodů. Přesto, že do dnešního dne Veolia nebyla vyzvána k odstranění nedostatků odvolání a nebyla ji k tomuto v souladu s § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen "SŘ") ve spojení s § 93 odst. 1 SŘ stanovena přiměřená lhůta“*, se žalovaný vypořádal tak, že v blanketním podání si žalobce určil sám lhůtu 15 dnů na doplnění odvolacích důvodů od data doručení na Státní energetickou inspekci. Proto a v zájmu ekonomie řízení nebyl žalobce vyzván k doplnění blanketního odvolání, neboť jak sám uvedl, bylo období svátků jako důvod pro pozdější doplnění odvolání. I v případě učiněné výzvy ze strany Státní energetické inspekce k odstranění nedostatků odvolání se stanovenou lhůtou by se jednalo o téměř shodný termín pro splnění výzvy, jaký si určil sám účastník řízení a provedený správní úkon by nesplnil svůj účel.

[18] K námitce žalobce, podle níž *„se správní orgán prvního stupně vůbec nezabýval zásadní námitkou, že lhůta pro zahájení řízení o uložení pokuty měla být posouzena dle ustanovení § 95 Energetického zákona, neboť: (i) dané řízení bylo zahájeno dle ustanovení § 93 odst. 2, zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon (dále jen "Energetický zákon"), (ii) ustanovení hlavy IV Energetického zákona je třeba považovat za lex specialis ve vztahu k Zákonu o cenách, (iii) pokud zde jsou pochybnosti, kterou právní úpravu na daný případ aplikovat, má být aplikována právní úprava pro adresáta příznivější“* žalovaný uvedl, že energetický zákon je zákonem kompetenčním, k němuž vystupuje zákon o cenách jako lex specialis. Lhůta pro zahájení řízení o uložení pokuty nemohla být určena podle ustanovení § 95 energetického zákona, neboť mylný výklad žalobce o možnosti uložit pokutu s ohledem na lhůty podle § 95 odst. 4 vylučuje jeho aplikace odpovídající skutečnosti, protože se jedná ze strany zákonodárce o nevymnutí ustanovení o ukládání pokut pro Státní energetickou inspekci podle energetického zákona tím, že zákonem č. 211/2011 Sb. odebral Státní energetické inspekci kompetence k provádění kontrol podle energetického zákona a v jeho § 91d odst. 1 stanovil, že *„správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednává Energetický regulační úřad“*. Proto žalovaný nepřisvědčil žalobci jeho tvrzení a konstatoval, že ke kvalifikaci správního deliktu, zahájení správního řízení jakož i k uložení pokuty ve správním řízení realizovaném v 1. stupni, byla správně aplikována ustanovení zákona č. 526/1990 Sb.

[19] K námitce žalobce, že *„správní orgán 1. stupně se v odůvodnění nevypořádal s námitkami uvedenými ve Vyjádření a postupoval v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.“* žalovaný uvedl, že není zřejmé, které „Vyjádření“ má účastník řízení na mysli, tedy zda se jedná o „Námitky proti Protokolu č. 081302113“ nebo o „Stanovisko ke správnímu řízení o uložení pokuty“, anebo o něco jiného. Námitky žalobce proti protokolu byly vyřízeny Rozhodnutím o námitkách kontrolované osoby čj.: 081302113/402/14/80.104/Ha ze dne 11.02.2014, jak je bodově shrnuto mimo tento samostatný spisový dokument i na str. 10-12 napadeného rozhodnutí a na obsah „Stanoviska ke správnímu řízení o uložení pokuty“ ze dne 03.11.2014 bylo rovněž tak reagováno správním orgánem 1. stupně, a to na str. 13-14. Žalovaný tudíž nevidí žádný relevantní důvod, který by opravňoval

účastníka řízení k tvrzení o nedodržení procesních postupů ve věci ze strany Státní energetické inspekce.

[20] K námitce žalobce, podle níž „...rozhodnutí o námitkách společnosti Veolia k protokolu č. 081302113 bylo vydáno v rozporu se zákonem“ žalovaný uvedl, že kontrola Státní energetické inspekce byla vedena v režimu zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole, pro který podle ustanovení § 26 s výjimkou ustanovení § 18 – Řízení o námitkách kontrolovaných osob, platí správní řád. Proto námitku rozporu se zákonem při rozhodování o námitkách proti protokolu nelze přijmout, neboť zákon č. 552/1991 Sb. stanoví, že o námitkách rozhoduje vedoucí kontrolního orgánu (viz díkce § 18 odst. (1) cit. zákona, uvádějící: „O námitkách rozhoduje vedoucí kontrolního orgánu, nestanoví-li zákon jinak“). Zákonodárce jasně v tomto ustanovení a zcela nezaměnitelně určil oprávněnou osobu k rozhodování o námitkách. Pokud by tomu tak nebylo a o námitkách rozhodoval ústřední ředitel Státní energetické inspekce v prvním stupni, bylo by vydané rozhodnutí o námitkách v rozporu s § 94 odst. 6, věta druhá energetického zákona, protože ústřední ředitel Státní energetické inspekce podle tohoto ustanovení rozhoduje o odvolání proti vydaným rozhodnutím, což v případě rozhodnutí o námitkách podle § 18 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb. je vyloučeno. Vzhledem k popsanému právnímu významu rozhodnutí o námitkách k protokolu určil ústřední ředitel Státní energetické inspekce Směrnicí č. 06/2013, kap. II. Metodika kontrolního postupu, bod 8 písm. e), že vedoucím kontrolního orgánu podle § 18 zákona č. 552/1991 Sb., je příslušný ředitel územního inspektorátu Státní energetické inspekce.

[21] S námitkou žalobce, že „podmínka minimální účinnosti nebyla pro tento případ stanovena prostřednictvím Cenového rozhodnutí ani vyhlášky č. 344/2009 Sb....“, se žalovaný vypořádal tak, že odkázal na ust. 32 odst. 2 energetického zákona s tím, odkaz k písmenu d) uváděl vyhlášku č. 150/2001 Sb., která stanovila minimální účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie a byla s účinností od 08. 12. 2010 nahrazena vyhláškou č. 349/2010 Sb., jenž v § 4 stanoví, že: „veškerá zařízení pro kombinovanou výrobu elektřiny a tepla musí splňovat parametry vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla stanovené vyhláškou č. 344/2009 Sb., o podrobnostech způsobu určení elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla založené na poptávce po užitečném teple a určení elektřiny z druhotných energetických zdrojů“. Z tohoto ustanovení vyhlášky č. 349/2010 Sb. je zcela zjevné, že zákonodárce do jejího znění vložil vztažnost splnění parametrů vysokoúčinné KVET na veškerá provozovaná zařízení včetně nově zřizovaných zařízení pro výrobu elektřiny nebo tepelné energie. Z uvedeného vyplývá, že při hodnocení hlediska účinnosti výroby elektřiny je postupováno podle národní legislativy v díkci § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona, a hodnoty minimální účinnosti výroby elektřiny, jako druhého zákonného kritéria vedle úspory primární energie pro stávající zdroje, jsou součástí vyhlášky č. 344/2009 Sb. Pro čerpání příspěvku k ceně elektřiny vyrobené z KVET cenový orgán stanovil v bodu (2.2.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 2/2010 podmínku pro čerpání příspěvku, že elektřina musí být vykázána podle vyhlášky č. 344/2009 Sb. – viz str. 8 Protokolu o výsledku kontroly, která je pro výrobce při vykazování a při prokazování oprávněnosti čerpání příspěvku závazná. Úvaha žalobce o tom, že podmínka minimální účinnosti nebyla pro tento případ stanovena je zavádějící a není ničím podložena. Úřední postup Státní energetické inspekce ve smyslu energetického zákona byl v souladu i s evropským právem, neboť i v podmínkách České republiky je přímo aplikovatelné Rozhodnutí Evropské komise; Směrnice EU je navázána na energetický zákon, a to zejména na jeho ustanovení § 32. V jeho díkci bylo Státní energetickou inspekcí kontrolováno, zda byly splněny podmínky stanovené cenovým orgánem v bodu (2.2.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 2/2010.

[22] K námitce žalobce, že „na elektřinu vyrobenou z KVET se nemůže vztahovat věta druhá § 2 odst. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb., která se uplatní v případě, kdy množství elektřiny nelze stanovit dle přílohy č. 3“, žalovaný uvedl, že v Rozhodnutí o námitkách kontrolované osoby je uvedeno, že „společnost Dalkia Česká republika, a.s. nepředložila jiný způsob stanovení množství elektřiny z KVET podle ustanovení § 2 odst. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb. Protokol č. 08130213 neobsahuje kontrolní zjištění, které by vyplývalo z ustanovení § 2 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 344/2009 Sb.“ To znamená, že účastník řízení správně aplikoval § 2 odst. 3 této vyhlášky a stanovil množství elektřiny vyrobené způsobem uvedeným v příloze 3. k této vyhlášce, ale nestanovil účinnost celého zařízení, v němž se výroba elektřiny z KVET uskutečňovala. Žalobce tedy musí pro posuzování výroby elektřiny z KVET, která se považuje za vysokoúčinnou výrobu elektřiny podle § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona a na kterou je nárok na příspěvek k ceně elektřiny z KVET, splňovat požadavky stanovené vyhláškou č. 344/2009 Sb. a tedy splňovat i podmínku minimální účinnosti výroby elektřiny podle bodu (16) přílohy č. 4 k této vyhlášce, danou pro parní turbosoustrojí s rokem uvedení do provozu po 31.12.1995, tedy i pro daný typ KVET podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 344/2009 Sb., tj. kondenzační odběrové turbíny provozované žalobcem. Nesprávným postupem pro stanovení minimální účinnosti výroby elektřiny na rozdíl od stanoveného množství elektřiny vyrobené ze strany účastníka řízení v měsíci září 2011, nebyla splněna podmínka minimální účinnosti výroby elektřiny pro vznik nároku na příspěvek k ceně elektřiny vyrobené z KVET a z jeho strany tudíž došlo k neoprávněnému čerpání příspěvku.

[23] S námitkou žalobce, že „...musel splnit podmínky dle § 32 odst. 2 Energetického zákona, neboť postupoval podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb. na základě odkazu uvedeného v Cenovém rozhodnutí atd.“ se žalovaný vypořádal tak, že vyhláška č. 344/2009 Sb. provádějící § 32 energetického zákona v § 2 odst. 3 připouští pro uznání elektřiny jako elektřiny z KVET splnění pouze jednoho z kritérií, a to úsporu primární energie nebo minimální účinnost užití energie pouze tehdy, kdy množství elektřiny nelze stanovit způsobem uvedeným v příloze č. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb. a držitel osvědčení postupoval jiným způsobem odsouhlaseným Ministerstvem průmyslu a obchodu. Žalobce provedl výpočet množství elektřiny podle přílohy č. 3 k vyhlášce č. 344/2009 Sb., a tudíž musel splnit v kontrolovaném období září 2011 kritéria uvedená v § 32 odst. 2 energetického zákona pro posouzení výroby elektřiny z KVET, která se považuje za vysokoúčinnou výrobu elektřiny z KVET a splnit i podmínku minimální účinnosti výroby elektřiny podle bodu (16) přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb. Pro čerpání příspěvku k ceně elektřiny vyrobené z KVET cenový orgán stanovil v bodu (2.2.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 2/2010 podmínku pro čerpání příspěvku, a to tu, že elektřina musí být vykázána podle vyhlášky č. 344/2009 Sb., která je při vykazování a při prokazování oprávněnosti čerpání příspěvku závazná. Žalovaný na tomto místě sumarizuje, že účastník řízení stanovil účinnost výroby elektrické energie η_{el} KVET ve výši 53,7%, přičemž měla být stanovena elektrická účinnost η_{el} zařízení po dosazení hodnot z energetické bilance ETB za září 2011 podle bodu (16) přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb. ($\eta_{el} = (3,6 \times 48\,014,262 \times 100) / 496\,836,022 = 34,79 \%$), tedy podmínku pro parní turbosoustrojí podle § 2 odst. 1 písm. c) této vyhlášky, tj. kondenzační odběrové turbíny, přičemž tato podmínka pro ostatní typy KVET není stanovena. V obráceném gardu § 32 odst. 2 stanovil elektřinu z vysokoúčinné KVET pod písm. d) „ *která splňuje požadavky měsíčně vyhodnocované minimální účinnosti užití energie*“ s přeneseným odkazem na vyhlášku č. 344/2009 Sb., jejíž podmínky byly převzaty do bodu (2.2.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 2/2010.

[24] K námitce žalobce, že „...*Veolia nemusí s ohledem na dobu uvedení technologického zařízení pro výrobu elektřiny z KVET do provozu splňovat podmínky stanovené vyhláškou č. 349/2010 Sb., vzhledem k datu účinnosti této vyhlášky a na str. 15 Rozhodnutí je uvedeno, že musela splňovat požadavky stanovené vyhláškou č. 349/2010 Sb., a tedy splňovat právě i podmínku minimální účinnosti, jakož i námitce „...umělé konstrukce, na základě které je dovozována závaznost podmínek a na které není v Cenovém rozhodnutí nijak odkazováno, je k podmínkám dle vyhlášky č. 349/2010 Sb. Rozhodnutí vnitřně rozporné....*“ odvolací správní orgán odkazuje na Cenové rozhodnutí ERÚ č. 2/2010, bod (2. 2.), kde je uvedeno, že „výrobce elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla účtuje územně příslušnému provozovateli regionální distribuční soustavy nebo provozovateli přenosové soustavy, pokud je k přenosové soustavě připojen, příspěvek k ceně elektřiny za každou vykázanou MWh vyrobené elektřiny podle zvláštního právního předpisu7).“ Tímto zvláštním předpisem je vyhláška č. 344/2009 Sb., jejímž předmětem je způsob určení elektřiny z vysokoúčinné KVET nebo mechanické energie a vyhodnocování a zúčtování elektřiny z kombinované výroby a druhotných energetických zdrojů. Vyhláška č. 349/2010 Sb., nahrazující vyhlášku č. 150/2001 Sb., byla vydána Ministerstvem průmyslu a obchodu k provedení § 6 odst. 1 zákona č. 406/2000 Sb. o hospodaření energií, ve vztahu k nově zřizovaným zařízením pro výrobu elektřiny nebo tepelné energie a zařízením pro výrobu elektřiny nebo tepelné energie, u nichž se provádí změna dokončených staveb. Účastník řízení nemusel s ohledem na dobu uvedení technologického zařízení pro výrobu elektřiny z KVET do provozu splňovat podmínky stanovené vyhláškou č. 349/2010 Sb., která definuje v příloze č. 6 způsob stanovení účinnosti výroby elektřiny v odstavci (1) takto: „*Účinnost výroby elektřiny v parním bloku se stanoví jako poměr fyzikálního ekvivalentu vyrobené elektřiny měřené na svorkách generátoru Esv (MWh) k energii paliva připadajícího na její výrobu Q_{pal} (GJ) za stejnou dobu*“, ale musel splnit podmínku nároku na příspěvek k ceně elektřiny vyrobené z KVET podle bodu (2.2.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 2/2010, kde je uvedeno: „*Výrobce elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla účtuje územně příslušnému provozovateli regionální distribuční soustavy nebo provozovateli přenosové soustavy, pokud je k přenosové soustavě připojen, příspěvek k ceně elektřiny za každou vykázanou MWh vyrobené elektřiny podle zvláštního právního předpisu7)*“. Odkaz pod čarou zní: „*Vyhláška č. 344/2009 Sb., o podrobnostech způsobu určení elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla založené na poptávce po užitečném teple a určení elektřiny z druhotných energetických zdrojů.*“ Vyhláška č. 344/2009 Sb. pak stanovuje v bodu (16) přílohy č. 4 hodnoty minimální účinnosti výroby elektrické energie, přičemž splnění minimální účinnosti výroby elektrické energie podle bodu (16) přílohy č. 4 této vyhlášky je podmínkou stanovenou pro parní turbosoustrojí, tedy i pro typ zařízení KVET provozovaný účastníkem řízení.

[25] S námitkou žalobce, že vnitrostátní předpisy by se měly vykládat eurokonformně, se žalovaný vypořádal tak, že podle něj Směrnice 2004/8/ES dostatečně kompatibilní s energetickým zákonem s tím, že v článku 32 této Směrnice je uvedeno: „*Podle zásad subsidiarity a proporcionality, které jsou uvedeny v článku 5 Smlouvy, by obecné zásady vymezující rámec podpory KVET na vnitřním trhu s energií měly být stanoveny na úrovni Společenství, avšak stanovení podrobných úprav provádění by mělo být ponecháno členským státům, aby si tak každý členský stát mohl zvolit režim, který nejlépe odpovídá jeho konkrétní situaci.*“ Tato směrnice se tudíž omezuje jen na minimum, nutné k dosažení uvedených cílů a nepřekračuje rámec toho, co je pro tento účel nezbytné. Z uvedeného má Česká republika jako členský stát podle Článku 5 uvést do záruky původu kromě kalorické hodnoty zdroje paliva, množství elektřiny z KVET, úspory primární energie zahrnout další informace, kdy v daném případě se jedná o minimální účinnost výroby elektřiny. Směrnice 2004/8/ES v bodě (29) a (30) hovoří o podmínkách udělení povolení k výstavbě KVET, ke které byla v České

republiky vydána pro nové a rekonstruované zařízení vyhláška k zákonu č. 406/2000 Sb., stanovující způsob výpočtu účinností pro jednotlivé technologie a minimální účinnosti výroby elektřiny. Právě tato účinnost byla přenesena i do energetického zákona, tj. do § 32 jako další kritérium, které spolu s úsporou primární energie zaručují vysokoúčinnou KVVET u všech typů provozovaných zařízení. Uvedení dalšího kritéria do energetického zákona není v rozporu s legislativou EU, pouze doplňuje zákon o národní kritérium, které vychází ze specifických podmínek.

[26] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[27] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[28] Před samotným posouzením jednotlivých žalobních námitek soud uvádí, že tyto ve velké míře kopírují věcné důvody podaného odvolání, přičemž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na tyto námitky konkrétně reagoval. V této souvislosti je nutné uvést, že soud rozhodující ve správním soudnictví není žádným dalším odvolacím orgánem působícím vedle správních úřadů, ale soudem, který kontroluje, zda postup veřejné správy nevybočil ze zákonných mezí. Příslušné rozhodnutí však vydává veřejná správa, která je za něj i odpovědná, a pokud se rozhodnutí v zákonných mezích pohybuje, soud nemá pravomoc takové rozhodnutí rušit. S tímto obecným konstatováním souvisí obecnější závěr v tom smyslu, že pokud je příslušné rozhodnutí dostatečně odůvodněno, žalobce v žalobních bodech musí konkrétně vymezit, s čím s takovým odůvodněním nesouhlasí. Pokud se omezí pouze na opakování argumentace, kterou již uplatnil v rámci správního řízení, soud v takovém případě sám o sobě nemá příliš velký prostor, jak takové žalobní body posoudit, pokud tuto argumentaci v odůvodnění vyvrátil příslušný správní úřad a jeho důvody pro rozhodnutí odpovídají zákonu.

[29] K žalobní námitce, v níž žalobce napadá procesní postup žalovaného po podání svého opravného prostředku, je nutné uvést, že žalobcem v argumentaci použitý právní názor Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 6.3.2009, čj. 1 As 4/2009-53, a právní názor zdejšího soudu v rozsudku ze dne 2.11.2011, čj. 5 Ca 298/2008-53, není na danou procesní situaci přílehlavý. V tomto případě žalobce sice podal tzv. blanketní odvolání (tedy odvolání, které neobsahovalo žádné věcné výtky proti příslušnému rozhodnutí), žalovaný však nerozhodoval na základě tohoto neúplného odvolání, ale o odvolání, které žalobce v průběhu odvolacího řízení sám doplnil o konkrétní důvody, na něž potom žalovaný v odůvodnění správního rozhodnutí výslovně reagoval (srov. shora rozepsané odůvodnění napadeného správního aktu). Skutečnost, že žalobce doplnil odvolání o své vůli a nebyl k tomu vyzván správním úřadem, tak je podle názoru soudu pro ochranu jeho práv nevýznamná – podstatou věci je skutečnost, že odvolání bylo doplněno a o tomto doplněném odvolání žalovaný rozhodoval. Okolnost, zda doplnění odvolání žalovaný nazval doplnění odvolání či doplnění vyjádření účastníka řízení, je naprosto marginální a pro věc samu nemá vůbec žádný význam. K žádnému poškození účastnických práv žalobce tak tímto postupem nedošlo, neboť žalobci byla dána možnost se bránit konkrétně proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí

opravným prostředkem, který byl následně řádně projednán, a bylo o něm procesně korektně rozhodnuto.

[30] V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný a Státní energetická inspekce neměla pravomoc k zahájení řízení o uložení pokuty a následně poté vydat příslušné rozhodnutí, když nesouhlasí s vymezením pravomoci podle ust. § 93 odst. 2 energetického zákona.

[31] Podle tohoto ustanovení, ve znění účinném v rozhodné době: „*Státní energetická inspekce na základě vlastního zjištění ukládá pokuty za porušení právních předpisů podle odstavce 1.*“.

[32] Podle názoru soudu toto ustanovení příslušnou pravomoc k vedení řízení a vydání rozhodnutí obsahuje. Vymezená kompetence se pak vztahuje k příslušnému řízení, které však už dále probíhá i podle jiných právních norem, než pouze energetického zákona, a to v závislosti na okolnosti, o jaký předmět řízení se jedná (výslovně energetickým zákonem zmíněný tehdy účinný zákon o státní kontrole – ust. § 92 odst. 3 energetického zákona, nebo např. postup podle zákona o cenách jako obecné právní normy, která upravuje postup při kontrole dodržování cenových předpisů).

[33] V daném případě je nutné vyjít z toho, podle jaké právní normy byla příslušná sankce (pokuta) uložena. To je poté právní norma, která stanoví příslušnou skutkovou podstatu a poté je nutné zjistit, zda tato právní norma (která byla aplikována) obsahuje příslušnou právní úpravu (zde lhůtu pro uložení pokuty, resp. zahájení příslušného řízení). Jak je z výroku správního rozhodnutí patrné, žalobce byl postižen za porušení ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. To je právní norma, která byla ve věci aplikována, a za porušení této právní normy byl žalobce postižen. Pro otázky spojené s případným zánikem odpovědnosti za delikt plynutím času je tak nutné primárně vycházet z této právní normy. Zákon o cenách příslušnou lhůtu stanoví ve svém ust. § 17, proto pokud žalovaný z této úvahy vycházel, vytýkaného porušení se nedopustil. Lhůtu podle ust. § 95 energetického zákona pro zánik odpovědnosti nelze aplikovat, neboť žalobce nebyl postižen za delikt podle energetického zákona, ale za delikt podle zákona o cenách. Vzhledem ke skutečnosti, že zákon o cenách má svou úpravu prekluze práva žalobce za delikt postihnout, je nutné vycházet ze zákona o cenách, a nikoliv z energetického zákona.

[34] Úvaha žalobce o tom, že úprava energetického zákona je pro něj příznivější, je podle názoru soudu nepřipadná – energetický zákon nebyl v tomto případě na žalobce aplikován, resp. jak bylo shora uvedeno, žalobce nebyl postižen sankcí podle energetického zákona. Proto srovnávat právní úpravu není namístě, neboť jak energetický zákon, tak zákon o cenách, má každý svou úpravu zániku odpovědnosti za delikt, proto při jejich aplikaci je nutné z těchto právních norem vycházet. Na rozdíl od názoru žalobce soud při této argumentaci vychází z žalobcem zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2006, sp. čj. 2 As 14/2005-108, který tuto problematiku řeší stejně, i když pochopitelně je nutné souhlasit s žalobcem, že tento rozsudek Nejvyššího správního soudu se týkal jiného období a tím pádem i jiné právní regulace. Soud v tomto případě uvádí, že otázku běhu lhůt posuzuje stejně i pro tento případ, tedy za změněné právní úpravy, jak uvedl shora.

[35] Pokud žalobce v žalobě namítá, že zaslal dne 19.10.2011 Energetickému regulačnímu úřadu výkaz V1-12 za období září 2011, a že od tohoto okamžiku je nutné počítat běh příslušné lhůty, a to i podle ust. § 17 zákona o cenách, pak soud s tímto žalobním bodem

nesouhlasí. Povědomost o spáchání deliktního jednání je nutné vztáhnout ke konkrétnímu správnímu úřadu, který má pravomoc toto jednání postihnout – tím je v daném případě Státní energetická inspekce, nikoliv Energetický regulační úřad. Proto z tohoto důvodu nelze počátek příslušné lhůty vázat na tuto skutečnost.

[36] Není důvodná žalobní námitka, že rozhodnutí trpí podle názoru žalobce vadou, když nevypočítalo námitky, které uvedl ve svém vyjádření k zahájení příslušného řízení (žalobce má patrně na mysli prvostupňové správní rozhodnutí, ze žalobního bodu tato skutečnost není zřejmá). Tato námitka je natolik obecná, že k ní soud nemůže zaujmout konkrétnější stanovisku – žalobce konkrétně neuvádí, jakou skutečnost žalovaný (nebo prvostupňový správní úřad) nevypočítal či nezohlednil, proto takový žalobní bod pro svou obecnost soud nepovažuje za důvodný.

[37] Nedůvodným je žalobní bod, který vytýkal skutečnost, že o námitkách v průběhu správního řízení nerozhodl ústřední ředitel podle ust. § 18 zákona o státní kontrole, neboť tato osoba nesplňuje zákonnou definici vedoucího kontrolního orgánu, kterým může být příslušný vedoucí, který byl určen příslušným statutem Státní energetické inspekce, nikoliv tedy přímo příslušný ústřední ředitel.

[38] Další žalobní body žalobce směřoval proti samotnému hmotněprávnímu posouzení. V daném případě je nutné uvést, že žalobce byl postižen podle zákona o cenách, nikoliv podle energetického zákona, jak žalobce i v těchto žalobních bodech stále směřuje, proto je podstatná právní úprava správního deliktu podle zákona o cenách. Skutková podstata tohoto deliktu v rozhodném období zněla: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že... (c) nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5,...*“. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný při hodnocení příslušného pojmu vycházel z ust. § 32 odst. 2 energetického zákona a dále pak z vyhlášky č. 349/2010 Sb., která v té době danou problematiku upravovala. Není zjevné, proč by tato vyhláška neměla být při aplikaci právní normy, resp. naplnění správního deliktu při vymezení dodržení věcných podmínek, pravidel nebo postupů pro stanovení úředních cen (srov. skutkovou podstatu v ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách), užita, když v té době se jednalo o účinný podzákoný předpis. Vymezení příslušného předmětu provádí tato vyhláška ve svém ust. § 4, z něhož žalovaný vycházel. Soud nesouhlasí s tím, že by ust. § 7 této vyhlášky (označené jako přechodné ustanovení) vylučovalo její výkladové použití pro naplnění příslušných podmínek správního deliktu ve vztahu k zákonu o cenách a energetickému zákonu. Skutečnost, že příslušná elektrárna nebyla nově zřizovaných zařízení, pak je podle názoru soudu při hodnocení příslušného pojmu (minimální účinnosti užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie) nemá žádný význam, neboť celá tato vyhláška stanovuje postup, jak se tato minimální účinnost stanoví.

[39] V další části žaloby žalobce uvádí, že podle jeho názoru příslušné cenové rozhodnutí neobsahuje požadavek splnění podmínky minimální účinnosti, soud uvádí, že naplnění příslušné skutkové podstaty bylo shledáno jak v tomto cenovém rozhodnutí, tak i podle příslušné vyhlášky č. 344/2009 Sb., jak přímo toto cenové rozhodnutí stanoví. Není dost dobře jasné, v čem by tato podmínka neměla být jasná a srozumitelná; pokud podle této podmínky žalovaný postupoval, ničeho nezákonného se nedopustil a zjišťoval naplnění zákonného znaku skutkové podstaty příslušného správního deliktu podle zákona o cenách. Totéž je možné uvést o námitce, podle jaké přílohy příslušné vyhlášky žalobkyně postupovala, což je obsahově tatáž námitka, jakou uplatnila ve správním řízení. Žalovaný

vycházel z předchozích kontrolních zjištění, kdy žalobce nedoložil jiný způsob stanovení množství elektřiny podle ust. § 2 odst. 3 vyhlášky č. 344/2009, tedy postupoval podle příslušné přílohy č. 3, ale nestanovil účinnost celého zařízení, čímž postupoval nesprávně, neboť tímto postupem nesplnil podmínku minimální účinnosti výroby elektřiny. Není tak podstatné, zda mělo být postupováno podle jiné přílohy této vyhlášky, ale skutečnost, že žalobce svým jednáním nestanovil v daném období účinnost celého zařízení. Proto příslušnou podmínku, nutnou pro zákonné posouzení správního deliktu nesplnil, a proto byla příslušná skutková podstata deliktu naplněna.

[40] Závěrem k této části žalobních námitek soud uvádí, že žalovaný byl oprávněn k provedení příslušné kontroly a k posouzení naplnění zákonných podmínek pro spáchání příslušného správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, což v daném případě učinil.

[41] Žalobce dále v žalobě uvádí, že nesouhlasí s výpočtem účinnosti užití energie, když konkrétně uvádí, že žalovaný při výpočtu zařízení započítával do kombinované výroby elektřiny a tepla i teplo v palivu, které nebylo využíváno v kogeneračním režimu. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný vycházel při příslušném výpočtu z toho, že žalobce stanovil účinnost výroby elektrické energie v určité výši. Tato výše však měla být stanovena po dosazení hodnot z energetické bilance podle bodu 16 přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb. (podmínku pro parní turbosoustrojí, když tato podmínka není pro ostatní typy KVET stanovena). Protože žalobce tímto způsobem nepostupoval, ačkoliv tak postupovat s ohledem na příslušné zařízení (parní turbosoustrojí jako typ zařízení KVET, který provozuje žalobce), příslušné podmínky vyhlášky nesplnil. Skutečnost, že se tak musí stát pro celé zařízení, pak plyne přímo ze zákona, a to z ust. § 32 odst. 2 energetického zákona, ve znění účinném v rozhodné době (tedy v září 2011). Žalobce v žalobě uvádí, co bylo podle jeho názoru smyslem zákona, neuvádí však konkrétně, v čem je takový postup žalovaného v rozporu s příslušným zákonem, tedy zejména s tehdy účinnou definicí podle ust. § 32 odst. 2 energetického zákona. Žalobce v žalobě uvádí, že podle jeho názoru v příslušném zařízení, které v elektrárně provozuje (parní turbosoustrojí), probíhá jak kombinovaná výroba elektřiny a tepla, tak kondenzační výroba elektřiny, a účinnost výroby by tak měla být vypočítána pouze ve vztahu ke kombinované výrobě, když kondenzační výroba by měla být pro účely tohoto výpočtu vyčleněna. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomuto způsobu je zjištění, že se opírá nejen o podmínku a posouzení naplnění příslušných ustanovení vyhlášky, ale o podmínku z příslušného cenového rozhodnutí, je přitom patrné, že žalovaný vycházel z toho, že příslušná elektrická účinnost stanovena pro zařízení (jako celek), což je mj. opřeno o ust. § 32 odst. 2 energetického zákona v tehdy účinném znění, kde se jednoznačně hovoří o zařízení. Podle názoru soudu žalobce v žalobě nikde neuvádí, proč by takový postup (tedy posuzování zařízení jako celku, což má oporu v zákoně, jak bylo shora uvedeno) mělo být v rozporu se shora uvedeným postupem. Postup, který žalobce v žalobě namítá, tak zdůvodňuje pouze úmyslem zákonodárce či smyslem zákona, nikde však neuvádí, že by takový postup, z něhož žalovaný vycházel, by se zákonem v rozporu a v čem; naopak z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný ze znění zákona vycházel. Jak soud uvedl již shora před samotnými žalobními body, soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost příslušného postupu správních úřadů, nikoliv jejich účelnost či otázky jiné. Je nutné upozornit, že příslušné správní rozhodnutí činí veřejná správa, nikoliv soud. Pokud takové rozhodnutí ze zákona vychází a není s ním v rozporu, nejedná se o nezákonný postup. Pokud by takových postupů bylo více, je na veřejné správě, který z nich zvolí, pokud nedojde k porušení zákona či ke zneužití správního uvážení. Nic takového v dané věci soud nezjistil, neboť žalovaný postupoval podle příslušných zákonných i podzákonných norem a příslušného

cenového rozhodnutí. K porušení zákona nedošlo, resp. žalobce v žalobě nic takového přímo konkrétně netvrdí.

[42] V poslední části žaloby žalobce namítá, že žalovaný měl zvolit eurokonformní výklad příslušné právní normy. Podle názoru soudu se žalovaný s touto námitkou dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí (obsahově tato námitka byla uplatněna i ve správním řízení), když odkázal v případě virtuálního rozdělení parního turbosoustrojí na část s kombinovanou výrobou tepla a elektřiny a část bez ní, na rozhodnutí Komise 2008/952/ES, jíž byly vydány pokyny pro provádění a uplatňování přílohy II. Směrnice EU 2004/8/ES, kdy virtuální dělení soustrojí se týká pouze kritéria UPE, nikoliv s druhým zákonným kritériem podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona, kdy se postupuje podle národní legislativy, neboť se jedná o druhé kritérium, kdy Směrnice 2004/8/ES umožňuje členským státům zpřísnit postup. Žalobce v žalobě uvádí, že s tímto závěrem nesouhlasí, neboť je podle jeho názoru v rozporu s deklarovaným účelem směrnice zavést harmonizovanou základní definici KVET a požadavkem, aby kritéria stanovená členskými státy byla objektivní, průhledná a nediskriminační. Podle názoru soudu však tyto žalobní body tvrzenou nezákonnost postupu žalovaného nijak neodůvodňují. Pokud žalobce uvádí, že účelem směrnice je stanovit harmonizovanou definici elektřiny vyrobené z KVET, pak tento argument podle názoru soudu nijak nevyvrací skutečnost, že v tomto případě národní právo stanoví jiný režim, který může být přísnější pro posuzování nikoliv pouze kritéria úspory primární energie, ale pro jiné zákonné kritérium, kterým je minimální měsíční hodnota účinnosti výroby elektřiny, které shora zmíněné právo EU neupravuje. Je tak podle názoru soudu možné, aby národní zákonodárce tuto právem EU neupravenou otázku upravil sám, což se v daném případě stalo přijetím příslušného shora uvedeného zákonného ustanovení energetického zákona.

[43] Pokud žalobce uvádí, že takový postup je diskriminační, pak soud v takovém postupu, který uplatňuje národní právo vůči všem příslušným subjektům, nevidí – jak bylo shora uvedeno, přímo tento postup příslušná směrnice v rozhodné době neupravovala, proto národní zákonodárce měl prostor upravit tuto skutečnost právní normou, což učinil. V takovém postupu se žádný prvek diskriminace nevyskytuje.

[44] Výklad, který použil žalovaný, je tak podle názoru soudu jediný možný, nebyl tak prostor pro výklad jiný, pro žalobce příznivější. Jak bylo shora uvedeno, postup žalovaného byl v souladu se zákonem, když právo EU takový postup umožňoval, když žádnou diskriminaci v takovém postupu nelze spatřovat (postup byl stejný vůči všem provozovatelům příslušného zařízení, srovnání s jinými zařízeními s jinými technologiemi nelze považovat za diskriminaci).

[45] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[46] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. srpna 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová